

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש כז אייר תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 45: 6: תל-אביב: 00: 7: חיפה: 53: 6: מוצאי שבת: ירושלים: 01: 8: תל-אביב: 03: 8: חיפה: 04: 8: ר"ת: 38: 8:

פרשת בהר-בחוקותי

מצות הלואה ללא ריבית

"ברייאת דרפואה" –
הופץ השבוע
68

מצוה לאדם להחזיק ולתמוך בחברו ולסייע לו ע"י שילוח לו ממון ללא ריבית!

נלמד מהפסוק: "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו"... "אל תקח מאיתו נשך ותרבית" (פרק כה-לה, לו)

ופירש רש"י: אל תניחהו שירד ויפול ויהא קשה להקימו אלא חזקה משעת מוטת היד. עכ"ל. והנה ממה שאמרה תורה "אל תקח מאתו נשך ותרבית". לומדים אנו שהדבר הראשון במעלה ליתן לאדם שמת ליפול, הוא כסף הלואה. ולכן הוזקק הכתוב להזהיר את המלוה מאיסור רבית. כיוצא בזה כתב הספורנו: כי זה דרך נאות להקימו כשתלוה בלי נשך ותרבית.

המעלה הראשונה והגדולה מכל שמונה המעלות שישנן בצדקה היא המחזיק ביד ישראל שמך [ומט ליפול] ונותן לו מתנה או הלואה כדי לחזק את ידו עד שלא יצטרך לשאול על הפתחים. כן מבואר ברמב"ם (פ"י ממתנות עניים ה"ז). ובהלכות מלוה ולוה (פ"א ה"א) כתב הרמב"ם: ומצוה זו [הלואה] גדולה מן הצדקה אל העני השואל, שזה כבר נצרך לשאול, וזה עדיין לא הגיע למדה זו. והתורה הקפידה על מי שימנע מלהלוות לעני שנאמר ורעה עינך באחייך האביון.

ומקור דבריו ממה שאמרו בגמרא (שבת סג.): "גדול המלוה יותר מן העושה צדקה". והטעם לכך כותב כ"ק האדמו"ר רבי משה יחיאל אפשטיין מאז'רוב זצ"ל, משום שבהלואה אין המקבל נעלב, ואינו אוכל נהמא דכיסופא, כיון שיודע שהוא עתיד להחזיר ולפרוע את ההלואה, משא"כ בצדקה.

זאת ועוד: בהלואה יכול לעזור לחברו ולהעמידו על רגליו שלא יתמוטט מצבו הכלכלי, אבל בצדקה הוא עוזר לזולת רק אחרי שנפל והפך כבר במציאות לעני.

כך מפרש האלשיך הק' את הפסוק בפרשת משפטים "אם כסף תלוה את עמי את העני עמך" כלומר: פן תאמר כי אין ביכולתך ליתן כי אין לך זהב אלא כסף. מכל מקום תלוה את עמי, ועי"ז תזכה את העני עמך, ה' שהוא תמיד עם העני כמו שכתוב "כי יעמוד לימין אביון" יהיה עמך בכל עסקך ויעשירך.

על מה שמח בעל הט"ז?

מעשה שבא אדם לפני רבינו בעל הט"ז וביקש ממנו שילוח לו שקל אחד (סכום ניכר, כפי ערכו במקום ובזמן ההוא). לא היה לט"ז שקל ועל כן לקח את גביע הכסף שהיה מקדש בו על היין ונתן לו שיעביט אותו ויקח בו שקל בהלואה, וכשיקבל הט"ז את משכורתו יפדנו. הלך האיש ולוה על הגביע שני שקלים...

כאשר קיבל הט"ז את משכורתו, שלח שקל כדי לפדות את הגביע. אמרו לו: האיש לוח עלך שני שקלים ולא רק שקל אחד. שמח הט"ז ואמר: ודאי היה האיש זקוק לשני שקלים אלא שהתבייש לבקש, ואילו הייתי מלוה לו רק שקל אחד, עדיין היה חסר לו.
מאורה של תורה

משכיל אל דל...

הרה"צ רבי שלמה כהן זצ"ל (חתנו של הנגיד ר' יעקב הלפרין ז"ל מייסד זכרון מאיר) היה מנהל קופת גמ"ח גדולה וידועה בבני ברק. את הנהגתו המופלאה בניהול הקופה תיאר חתנו **הגרמ"מ שולצינגר זצ"ל** בדברים הבאים:

"מאז נגע ללבו הרגיש מצבו של כל אחד ואחד מהלווים ושאר הנצרכים. הוא היה מוציא כל פעם אנוחה עמוקה מלבו על צרכי עמך המרובים. וכשהתאחרו בפרעון החוב, הנה במקום לכעוס ולחזקצף, אדרבה, היה אומר: אה, מי יודע מה נשמע אצלם ועד כמה מצבם דחוק! ואם התאחרו בפרעון תשלום קטן היה אומר: מי יודע עד כמה הלחץ והדחק אצלם שאפילו סכום כה פשוט לא יכלו לסדר!

כאשר הלווים היו מתנצלים לפניו על שייק שחזר או על איחור בתשלום, היה מעודדם בדברים טובים וניחומים, ולפעמים אף היה אומר: "וכי מה הפלא בדור עני כזה שהשיק חוזר, הלא אדרבה, דרכו ומצוותו בכך... הפלא הוא כשהשיק אינו חוזר..." כך היה אומר להרגיעם, כי נפשו היפה והנקיה לא יכלה לסבול שיאה הזולת מרגיש עצמו כאשם כלפיו ומחזר להצטדק לפניו, ובפרט כשהלה היה בן תורה.

רבי משה מרדכי

עלון "איש לרעהו" פרשת בהר – בחוקתי הוקדש לעילוי נשמות

ר' אליהו יהושע בן ר' משה שטערן ז"ל נפטר בשב"ק כ"ז אייר תשס"א

וזוגתו מרת פריידא בת ר' זאב וואלף ע"ה שיום היאהרעייט חל בש"ק זו, נפטרה כ"ד אייר תשס"ב

ה . ב . ג . ד . ה .

הבוטח בה' שמספק לו כל צרכו, הריהו שמה בחלקו ואינו דואג דאגת המחר!

נלמד מהפסוק: "ואכלתם לשובע... וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית... וציויתי את ברכתי" (פרק כה-ט, כ, כא)

והקשו המפרשים: וכי אם לא ישאלו "מה נאכל בשנה השביעית" לא יצוה הקב"ה את ברכתו ומדוע תלה את ברכתו ב"וכי תאמרו מה נאכל"? ומפרש הספורנו, שאם לא ישאלו "מה נאכל" יקויים בהם "ואכלתם לשובע" - שיהיו הפירות רבי המזון כענין שהיה בעומר שהיה מספיק לגדול כמו לקטן כאמרם ז"ל "אוכל קמעה ומתברך במעיו" וממילא יספיקו פירות הששית גם לשביעית. ואולם אם "יאמרו מה נאכל" כלומר: כאשר יסופק הדבר אצלם ולא יבטחו שיהיה המעט מספיק באיכותו, או אז "ועשת את התבואה לשלוש השנים" באופן שתשבע העין מראות, ואז תספיק הכמות.

מוסיף המגיד מדובנא לתרץ ביתר ביאור: הברכות מאת השי"ת ינתנו בבי אופנים, או שהקב"ה שולח ברכה בשדה ובגורן... או ששולח ברכה במעיו של האדם. הברכה המשובחת יותר היא הברכה במעיו. שכן אם הברכה בריבוי התבואה בשדה, הרי גם העבודה בה - לקצור לדוש ולטחון... תהיה מרובה. אבל כאשר תהיה הברכה במעיו, על זה נאמר (משלי י) "ברכת ה' היא תעשיר, ולא יוסיף עצב עמה". כלומר: שלא תהיה שום יגיעה עם הברכה. כי המלאכה תהיה מועטת והברכה תהיה במעיו.

ב' אופני ברכות אלו, תלויות במדריגות האמונה והבטחון שיש לאדם בהשי"ת, וכפי בטחונו כך תהיה השפעת הברכה. אם בטחונו יהיה חזק ושלם עד שלא יעלה כלל על דעתו לשאול "מה נאכל בשנה השביעית", אזי יתן לו הקב"ה את המעולה והטובה שבברכות - "שהמזון מתברך במעיו". אבל אם מדריגת בטחונו תהיה פגומה, ועל כן ישאל "מה נאכל"... ולא יבטח בטחון מלא אלא אם כן יראה בעיניו את הברכה, לאדם כזה יתן הקב"ה ברכה בשדה אשר עיניו תחזינה.

לאור זאת, כך מתבארים הפסוקים: "ועשיתם את חוקותי ואת משפטי תשמרו... וישבתם על הארץ לבטח... ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשובע", כלומר: כאשר לבבכם יהיה שלם בבטחון בה' וממילא לא יעלה על דעתו לשאול "מה נאכל"... אזי הארץ תתן פריה ותאכלו לשובע. וכמו שפירש רש"י "אף בתוך המעיים תהא בו ברכה". ואולם כאשר יקטן הבטחון אצלכם עד כי תשאלו "מה נאכל בשנה השביעית", אזי אצוה את ברכתי לכם בשדה - ועשת את התבואה, להשביע עיניכם, אך תתרבה עבודתם ויגיעתכם.

העולה מהאמור, כי כפי מדת בטחונו של אדם בהשי"ת, כך נוהגים עמו מן השמים! וכמו שנאמר "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו" כלומר: עצם בטחונו בה' יעשהו מבורך, באשר יהיה ה' מבטחו. וכך נאמר "אני לדודי - ודודי לי", כפי שאנו בוטחים בו, כך הוא נחלץ לעזרתנו, וכמו שכתוב "יהי חסדך עלינו - כאשר יחלנו לך", ואם חלילה אין אדם בוטח, מתרחקת הישועה ממנו. כמו שנאמר: "כי פחד פחדתי ויאיתיני ואשר יגורתי יבוא לי". זו הסיבה שהזהירו את היוצאים למלחמה "אל ירך לבבכם... כי ה' אלוקיכם ההולך עמכם להלחם לכם". וממילא אם ירך לבבכם ותאבדו מהבטחון בה' זה עצמו יגרום להתרחקות הישועה מכם, חלילה. [וכעין זה מתבאר הפסוק הנאמר על יעקב אבינו "וירא יעקב מאד, וייצר לו". הייצר ליעקב זה עצמו שמתירא מעשיו].

ואולם - לדעת הבן איש חי - גם במצב כזה [שבאמצע המלחמה נתקף בפחד ומורא] אל יתייאש אדם מישועת ה'. אלא יזכור שהקב"ה בחסדו מושיע גם את אלו המתייאשים מישועתו. ניתן ללמוד זאת מהישועה בקריעת ים סוף, אף שהעם התיירא מאד עד שביקש לשוב למצרים בכ"ז הושיעו הקב"ה בנס גלוי.

יסוד - אומר הבא"ח - זה נרמז בפסוק: "כי תאמר בלבבך רבים הגויים האלו ממני איכה אוכל להורישם". כלומר: זה עצמו שאתה מפחד מהם כי רבים הם, יגרום לך לחשוש, בצדק, שלא תוכל להורישם כי, כאמור, עצם הפחד מרחיק הישועה. על זה ממשך הפסוק: "לא תירא מהם, זכור תזכור את אשר עשה ה' אלוקיך לפרעה ולכל מצרים". כלומר: הנך רואה שרמות פחדכם וחוסר בטחונכם הושיע אתכם ממצרים. וממילא גם עתה: "כך יעשה ה' אלוקיך לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם".

"אין אדם נוגע במוכן לחברו"

העיד הגה"צ רבי חיים פלאגי זצ"ל על מעשה שאירע בעירו, שהיו שלושה גבירים מעשירי העם שהיו מרבים בצדקות וה' בירך אותם ברווחים גדולים. לעומתם, היו סוחרים שלא היו עשירים כמוהם והייתה עינם צרה בהם, וטענו כי בגלל עשירים אלו אינם מרוויחים מספיק.

"והוכחתי אותם" - מספר רבי חיים - "שלא יאמרו כן שהרי כל אדם מקבל וזוכה משמים מה שראוי לו ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואף יתכן כי בזכות אלו הגבירים הצדיקים יש שפע ברכה לכל אנשי העיר. ואם יעברו מן העיר יפסיק השפע לכולם".

"ואמנם כך הוה. לאחר תקופה נסעו הגבירים לא"י ולא עברו ימים מועטים עד שנסתלק השפע מן העיר ונשארו אלו עניים מרודים נצרכים ללחם. ונתקיים מה שאמרתי להם".

תוכחת חיים - וישב

ישועת ה' לבוטחים בו

שנת תקע"ב היתה שנה קשה ביותר ברוסיה, עקב המלחמה הגדולה עם צרפת. העוני והמחסור שלטו בכל מחוזות המדינה והכבידו על החיים ובוודאי על ישיבת וולוז'ין בראשות הגאון רבי חיים זצ"ל. ואולם רבי חיים השליך תמיד יתנועע על הקב"ה. ואכן הגיעה ישועת ה' כהרף עין לסייעו בהחזקת הישיבה. יעיד על כך המעשה שלפנינו:

באחד הימים, כשהישיבה נאנקה ממחסור חמור, הגיע לולוז'ין אורח לבוש מדים והציג עצמו כאפסנאי המזון, הממונה על כלכלת הצבא בגזירה זו של החזית. הוא סיפר כי מחזיק באמתחתו סכום כסף גדול, סך שמונה מאות רובל, והדרכים בשעת מלחמה בחזקת סכנה הם ומכיון שיהודי הוא, רוצה להפקיד את הסכום למשמרת למשך שנה אחת, אצל ראש הישיבה, וניתנה רשות להשתמש בכסף לצרכי הישיבה עד שיבוא לתבוע בחזרה את הכסף.

הוא הניח את מלוא הסכום על השולחן והלך לו. עברה השנה וגם חלפה שנה נוספת והאיש לא הגיע. מובן שעבור הישיבה היו המעות הללו להצלה של ממש. ואולם בשנה השלישית הופיע האיש ודרש את כספו.

רבי חיים ידע כי עליו להשיב מיד את המעות, ואולם באותו זמן קופת הישיבה היתה ריקה. אף על פי כן אמר לו רבי חיים, בגודל בטחונו בהשי"ת, כי למחרת בשעה שלוש אחר הצהריים חובו יסולק והוא יקבל את מעותיו.

בנו של רבי חיים, הגאון רבי איצ'לה, שהיה עד למתרחש הביע את פליאתו: הכיצד יושג הסכום הגדול הזה בזמן כה קצר. אך בפניו של רבי חיים לא ניכרו כל סימני דאגה. וכך ניגש לאמירת השיעור בישיבה, כאילו מונח לו בכיסו כל הסכום הנדרש.

והנה באמצע השיעור, נכנס הפריץ הפולני, אשר אדמות וולוז'ין היו בבעלותו, תקע בכף ידו של רבי חיים מספר שטרות בסכום השווה לאלף רובל ולחש באוזניו: אינני רוצה להחזיק שטרות אלו תחת ידי, קח אותם לצרכיך לתקופה בת עשר שנים. כל שנה תחזיר לי מאה רובל... נטל רבי חיים את השטרות בשמחה, ובו ביום פרע את החוב לבעל חובו כפי שהבטיח לו אמש, וברכו לשלום.

אבי הישיבות

בזכות עמלה של תורה

שאל פעם אדם את החזון איש: מפני מה בזמנינו אין מצוי לראות נסים גלויים המונחגים בהשגחה פרטית מהשי"ת? השיב לו החזון איש: גם בזמנינו אפשר לראות נסים גלויים הבאים מכח עמלה של תורה וכמעשה הבא:

ביום שסיים החזון איש לכתוב את חיבורו על מסכת עירובין, ישב בבית הכנסת במינסק והיה זה בתקופת מלחמת העולם הראשונה. בעת ההיא מי ששהה בלא ניירות ומסמכים מתאימים היה חשוד כמרגל.

לפתע נכנס אדם לבית הכנסת והודיע כי קבוצת חיילים עומדים לפשוט על היער לחפש אנשים שאין להם תעודות. החזון איש שלא היה לו שום תעודה ומסמך מתאים, יצא מבית הכנסת לכיוון היער כדי להחבא שם עד יעבור זעם.

והנה בהגיעו מחוץ לעיר הבחין החזון איש כי כל החיילים עם מפקדיהם עומדים שם ממתנינים להכנס לעיר. בלית ברירה החל החזון איש להחיש צעדיו, וכך עבר בין שתי שורות של חיילים... עד שהגיע לעיר. וכאילו היה "רואה ואינו נראה" כי אף אחד מן החיילים לא ראה ולא הבחין בו.

הפטיר על כך החזון איש שהוא בטוח שהנס הגלוי שאירע לו היה בזכות לימודו ועמלו במסכת עירובין, ומכאן שכל הרוצה לראות, יכול לראות בכל יום ובכל שעה נסים גלויים בהשגחה פרטית.

ככל שירבה אדם בעצמו ובעם ישראל את לימוד התורה וקיום המצוות, כן ייטיב עם העם!
נלמד מהפסוק: "אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו... וישבתם לבטח בארצכם ונתתי שלום בארץ" (פרק כו-ג, ד, ו)

נמצאנו למדים, כי מי שחפץ באמת ובתמים לתרום תרומה נכבדה ומכרעת להגנת העם והארץ. מי שחפץ באמת לסייע להדיפת האויבים ומיגורם ובהשגת שלום ובטחון. אין לו אלא למלא וליישם את אותם הוראות המפורשות בתורה: לעמול בלימוד התורה ולקיים מצוותיה! כי רק על ידי אלו מובטח שלום ובטחון בארץ. וממילא, ככל שיותר יתרבה לימוד התורה וקיום המצוות בעם, כן תגדל ותתחזק רשת ההגנה והבטחון.

מובא בזוהר הק' (פ' בהר-מט) שמי שעוסק בתורה עוסק הוא בעץ החיים שכל בני העולם ניזונים ממנו. נמצא שתלמידי חכמים הם מעוררי המזון והשלום בעולם. ולכאורה: אם המזונות מתעוררים לכל בני העולם, למה להם עצמם אין מתעורר? אלא משום שתלמיד חכם הוא עץ החיים ממש, ועץ חיים אינו ניזון אלא מן העולם הבא והעולם הבא לא נמצא בעולם הזה. אלא רק אחרי שנכנס לעולם ההוא, אז ניזון בו.

החפץ חיים היה אומר (ח"ח עה"ת) כי ללא אותם צדיקים ותלמידי חכמים שלומדים ומקיימים את התורה, בכל דור ודור, אין העולם יכול להתקיים. זו כוונת חז"ל בגמרא (שבת פח): "כפה עליהם הר כגיגית ואמר אם תקבלו את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם". כי אם לא יקבלו, חלילה, את התורה, אזי כל העולם כולו יקבר מתחת לחורבות העולם, ולאז דוקא אלה העומדים פה למרגלות הר סיני [שהרי לא נאמר "פה" תהא קבורתכם, אלא "שם" - בכל מקום שהם].

ומובא בשם הגרי"ז זצ"ל שהיה חוזר ואומר תמיד, כי בני הישיבות, אלו שתורתם אומנותם ומדקדקים במצוות כראוי, אין להם לפחד מכל דבר רע ומכל מרעין בישין המתרחשים בארץ, ועליהם נאמר "ובהר ציון תהיה פליטה והיה קודש".

יתירה מזו מצינו, שיש בכח הצדיקים לומדי התורה לשלוט על הבריאה עצמה, כפי שמספרים חז"ל בגמרא (חולין ז). על רבי פנחס בן יאיר שביקש לעבור בנהר גינאי ואמר לנהר: "חלוק לי מימך ואעבור בך" ולא הסכים, ואז אמר לו רבי פנחס: "אם אי אתה חולק גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם!" מיד חלק הנהר מימיו ועבר בו.

מענה נשאלת השאלה: אם כן, שיש גם בכח יחידי סגולה הלומדים תורה לפעול כך, מהו הנס המיוחד והעצום בקריעת ים סוף?!

אלא, נס קריעת ים סוף לפי שהיה קודם מתן תורה נחשב הוא לנס עצום, אך לאחר מתן תורה הרי יש בידי צדיקים עמלי תורה לעשות כן בכח תורתם, משום שהטבע כפוף להם, וכדבריו המאלפים של **האור החיים** הק' (בפרשת בשלח יב-כז): "אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא!"

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- ✍ היאך הוכיח האדמו"ר מדינוב לכל הסוחרים שבעיר כי פרנסתם היא שלא כדרך הטבע?
- ✍ מנין שכל מי שדבוק בלימוד התורה ללא הפסק, אפילו למלאך המות אין שליטה עליו?
- ✍ האם יש איסור אונאת דברים, באונאת אדם רשע?
- ✍ איזו מדה טובה יש בכוחה להגן על האדם מכל מיני פגעים רעים?
- ✍ כיצד הוכיח הגרי"י צדקה זצ"ל לראשי המדינה שאם כל הבנים שלנו יעסקו בתורה לא נצטרך לחיילים בעבא?
- ✍ מהי הסגולה הפלאית לרפואת כל חולה, כפי שמסר הגרי"ש אלישיב זצ"ל בשם אחד מגדולי ישראל?
- ✍ כיצד שיכנע הגרי"ז גוסטמאן זצ"ל את שר הבטחון מר ש.פ. לתת אישור דחייה מהעבא גם לתלמידים בישיבות חדשות?
- ✍ מהיכן פסק הגרי"מ פיינשטיין זצ"ל שהמפסיקים ללמוד תורה כדי להקדים וללמוד מקצוע לעורך פרנסה, זוהי עצת רשעים?
- ✍ אימתי יכול כל אדם לתלות מבטחו רק בהשי"ת ואינו צריך לעשות כל "השתדלות"?
- ✍ לדעת הגר"ח"ע גרודזינסקי זצ"ל באיזו פעולה שיעשה האדם, ישנה השמחה הגדולה ביותר עלי אדמות?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר החדש איש לרעהו-ויקרא (פרשת בהר-בחוקתי עמודים תקעא-תרנד)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות. לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית והמוצלחת - להורים, למחנכים ולכל המשפחה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

תמונה – תמונה

כמה ימים קודם. כעת קשרתי בעזרתו את מכסה המנוע המעוך, וכך יכולנו להמשיך בנסיעה. למחרת צילמתי את המכונית מכמה זוויות כדאי שאוכל להציג צילומים לחברת הביטוח".

* * *

כעבור חצי שנה: "נסענו לבקר חבר חולה לאחר ניתוח. נתתי לחברי לנהוג במקומי, ואני הצגתי תמונות שונות בפני חבר נוסף שנסע אתנו. כאשר הגענו לתמונות של התקרית המדוברת, שאל החבר:

"מי הם האנשים שיושבים במכונית?"

"אף אחד" עניתי

- הרי צילמתי את המכונית כשהיא הייתה ריקה ונעולה!

"אבל תראה!" התעקש החבר **"הנה שני אנשים במכונית!"**

הצמדתי את עיני לתמונה הדיגיטלית והצטמררתי לגלות שהחברלא הוזה בהקיץ: בתמונה נראו שני אנשים ישובים במכונית. מקדימה, ליד הנהג, ישב אדם מבוגר בבגד לבן, עם זקן לבן וכובע לבן. מאחוריו ישב אדם צעיר יותר הנראה כאברך עם חליפה שחורה ומגבעת, ומבטו מופנה הצידה".

אבי נסער מאוד עד שכמעט פרץ בבכי למראה התופעה. הוא פיתח את התמונה למזכרת - אך נותר עם החידה הבלתי פתורה: **מי היו האנשים? כיצד נכנסו לרכב נעול? ובכלל; מה משמעות התופעה הלא שגרתית הזו?!**

* * *

רבנית חשובה מירושלים פתרה לו את החידה: הדמות הלבנה שמופיעה בתמונה דומה לדיוקנו של המקובל הגאון והצדיק רבי **שמואל דרזי זצ"ל** - שבישיבתו שלו נהגת להתנדב.

"יש לך רמז משמים" השלימה הרבנית את הפאזל "שהתנדבותך לישיבה בירושלים שמרה עליך מתוצאות קשות בתאונה!"

* * *

הסיפור המדהים קונה את אמינותו בעקבות תמונות מדהימות שפרסם הרב זמיר כהן שליט"א בספרו 'המהפך', שם נראות דמויות מוכרות - **שכבר לא חיות בעולם הזה** - אשר צולמו באזור מגוריהן!

מסתבר שמדובר בתופעה שנבדקה ע"י מומחים במעבדות לזיופי תצלומים שאישרו שמדובר בצילומים אותנטיים, שאין להם כל הסבר טבעי.

וכך, זכה אבי "לראות" בחייו את פירות החסד שגמל עם תלמידי הישיבה!

מי שבאמתחתי סיפורים אישיים על מדות טובות שבין אדם לחברו מוזמן בשמחה לשלוח אלינו - מכון אהבת אמת - לפי הכתובת שבראש העלון על מנת לזכות את ציבור הקוראים.

יהודי מבני-ברק, הרב אפרים שרגא שורץ שמו, שקוע בשנים האחרונות באיסוף תיאורים, עדויות וסיפורי מופת אשר עוסקים בנושא 'השארות הנפשי' וכדו'. אותם ריכז בספרו **'רפאים יקומו'** במטרה לחזק את האמונה בנצחיות החיים.

* * *

הנה סיפורו המדהים של **אבי שהרבני** מרמת השרון, שהתרחש לפני חמש שנים - בחודש טבת תשס"ח:

אבי וחברו חפצו לנסוע מרמת השרון לירושלים. נכנסו לרכבו של אבי, אך הרכב לא התניע. פתחו את מכסה המנוע, בדקו מה שבדקו והגיעו למסקנה שהמצבר מקולקל. את הרכב התניעו בדחיפה, ואת מכסה המנוע שכחו לסגור היטב. כלפי חוץ היה נראה כסגור, אך התופסן שמצמיד את המכסה לרכב לא נטרק היטב. נותר רופף...

* * *

ביום שבת, כ"ג כסלו תשס"ו - בשעת רעוא דרעוין - הסתלק לבית עולמו המקובל הגאון והצדיק **רבי שמואל דרזי זצ"ל**. המקובל שרבים ראו בו כמי שעתיד להמשיך את מורשתו של החברותא שלו - הצדיק רבי יצחק כדורי זצ"ל - הסתלק לפניו! (הרב כדורי הסתלק כעבור חודש, ביום ראשון כ"ט טבת).

גם לאחר הסתלקותו של הצדיק המשיכה ישיבתו **'ניות ברמה'** לפעול בירושלים. לשם נהגו אבי וחברו לשים את פניהם פעם או פעמיים בשבוע.

בישיבה נהגו לעשות עבודות צביעה וניקיון לשם שמים, ללא נטילת שכר, על אף הפצרות הרבנית.

* * *

ט-ר-א-ח!

שדה הראיה נחסם.

מה זה? מה קורה פה?!

רכבו של אבי שאט בכביש גהה במהירות של 120 קמ"ש. לפתע נשמעה חבטה. שדה הראייה נחסם.

היה זה מכסה המנוע שהשתחרר לו הצ'ופצ'יק...

המכסה התרומם והרוח שהתנגדה למהירות הנסיעה טרקה אותו בחבטה עזה על השמשה הקדמית.

"קשה לתאר במילים - משחזר אבי - את ההפתעה שהייתה לנו. ומה גם שכמה דקות קודם התעורר אצלי חשש מנסיעה עם מצבר בלתי תקין... הצלחתי לבלום את המכונית - כשאין שום מכונית לא לפני ולא אחרי!"

קולטים את הנס?! לעצור רכב בכביש גהה במהירות של 120 קמ"ש עם שדה ראייה חסום...

מוסיף ומספר אבי: "על ההגה היה כרוך לי חבל שקשרתי

לעילוי נשמת

ר' שמעון ז"ל בן חנה ע"ה

ת . נ . צ . ב . ה .

